

קוֹנְטֵרַס

תְּפִאֲרַת אֲמוֹנָה

יִגְלֶה אִיךָ שְׁעַקֵּר תְּפִאֲרָתוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הִיא הָאֲמוֹנָה
הַקְּדוּשָׁה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּכְכֹל שִׁיחֲזִק אֶת עֲצָמוֹ יוֹתֵר בְּאֲמוֹנָה,
כְּמוֹ-כֵן יֵאִיר עָלָיו אֹר תְּפִאֲרַת יִקְרַת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ;
אֲשֶׁרֵי לוֹ!

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.
וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה
רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,
וּמְשַׁלֵּב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים, וּמַאֲמְרֵי חֻכְמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יַדֵּי
חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י:
הַמְדִּירָה הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר הִיא,
כְּשֶׁהָאָדָם מְדַבֵּר עִם הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵז כָּבֵר אֵינּוּ צָרִיךְ
לְשׁוֹם בְּרִיָּה, כִּי מֵה שָׂרֵק יִהְיֶה
אֲתוֹ, וְאֵיפֹה שָׂרֵק יִתְגַּלְגַּל,
שֵׁם גַּם יְדַבֵּר עִם הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא.

(אמרי מוהרא"ש, חלק א', סימן תקנא)

קוֹנְטֵרַס

תְּפִאֲרַת אֲמוֹנָה

.א.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אָהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, אֲשֶׁר עָקַר
תְּפִאֲרַת הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הִיא הָאֲמוֹנָה הַקְּדוּשָׁה,
כִּי בְּזֶה שְׂזוּכָה לְסִלֵּק אֶת דַּעְתּוֹ, וּמֵאַמִּין בּוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּאֲמוֹנָה פְּשׁוּטָה, וְיוֹדַע וְעַד, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת
בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא,
וְכֹל מֵה שְׁצָרִיכִים לַפְּעַל אֲצִלוֹ הוּא רַק עַל-יַדֵּי
תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, תְּחִנּוֹת וּפִיוּסִים, שְׂזוּכָה לְסִלֵּק
דַּעְתּוֹ וְחֻכְמָתוֹ לְגַמְרִי, וְרַק בּוֹרַח וּמִתְחַבֵּא בְּאֲמוֹנָה
פְּשׁוּטָה, וּמְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל
רֵעֵהוּ, וּמִפְצִיר בְּתְפִלָּה בְּלִי שׁוּם חֻכְמוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת
עֲצָמִיּוֹת, כְּאֵלוֹ אֵין לוֹ שׁוּם שְׁכָל עֲצָמִי כָּלֵל,

רק מחביא עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, זה עקר החן והתפארת האמתיים של כל בר ישראל; אשרי מי שמגיע למדרגה זו, ואז טוב לו בזה ובבא לנצח, ויורש את שני העולמות — העולם הזה והעולם הבא גם יחד; אשרי לו!

ב.

צריך שתדע, אהובי, אחי, אשר אין עוד לפי ותפארת לאדם, כמו מידת האמונה הקדושה — שזוכה לבטל דעתו לגמרי מכל וכל, וזוכה להכניס בדעתו אמתת ידיעתו יתברך, ויודע בידיעה מחלטת, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ואף שבאמת ידיעה ואמונה הם שני הפכים, כי אמונה שיהיה רק במה שאין השכל מבין ומשיג, וידיעה היא דבר שכלל מבין ומשיג, אך בדבר רוחני אי אפשר להגיע תקף-ומיד אל הידיעה, כי בדבר רוחני אי אפשר לתפס תקף-ומיד, ומה גם שהעין הגשמית מטעה את האדם לגמרי, עד שאינו תופס ומשיג דבר רוחני, ועל-כן בהכרח להגיע קדם אל מידת האמונה הקדושה — שישילק את

תפארת אמונה

תרג

דעתו לגמרי, ולא יסתכל על שום דבר גשמי, רק כל מה שעניו רואות, תכף-ומיד יאמין, שבודאי יש בדבר זה רוחניות חיות אלקותו יתברך, והוא מחיה ומנהיה ומקים את הכל, כי אין בלעדיו יתברך כלל, וכשתכניס עצמך היטב היטב בדבר זה, ותאמין באמונה פשוטה, אשר כל מה שאתה רואה לפני עיניך: דומם, צומח, חי, מדבר, הכל כסא לאלקותו יתברך, על-ידי שתמיד במדת האמונה הפשוטה הזאת, תזכה להגיע אל ידיעה מחלטת, עד שיתגלה לפני עיני שכלך אור עליון ונורא עד מאד מאד, באפן שכבר יהיה גלוי לפניך תמיד ענין זה — שהכל אלקותו יתברך, וזה שאומרים "וכל עין לך תצפה", הינו כל מה שהעין רואה, הוא רק צפוי וכסוי לאלקותו יתברך, נמצא, שאמונה וידיעה הולכים ביחד, כי על-ידי תקף האמונה שיקדים לעצמו, על-ידי-זה תהיה לו אחר-כך דעת ברורה ומחלטת שזהו זה, ויהיה לו גלוי אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב, וזה עקר "תפארת האמונה" הקדושה — כשמחברים יחד אמונה וידיעה, ואז הוא המאשר ביותר בחייו, כי אף פעם לא יפל בדעתו, כי כשמאירה לו

ידעתו מה טוב, וכשנחשקת ממנו ידעתו, סומך על האמונה הקדושה, ובאפן כזה יהיה חזק ואמין כל ימי חייו, ויעבר את החיים בטוב ובשלום; אשרי לו!

ג.

צריך שתרגיל עצמך, אהובי, אחי היקר, שעל כל פרט ופרט שעובר עליך בחייה, תברח אליו יתברך, הינו שתרגיל את עצמך לידע ולהאמין, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ולכן כפי שתכניס בדעתך אמתת מציאותו יתברך, וכן יתברר לך, שאין בלעדיו יתברך כלל, כמו-כן תפתח את פיה ותדבר עמו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, ועל-ידי-זה תוכל באמת לצאת מכל צרותיה ומכל בעיותיה שעוברים עליה, כי באמת עליה לדעת, אשר האדם הוא נשמה רוחנית חיות אלקותו יתברך ממש, והקדוש-ברוך-הוא הלבשה לבוש ג"ס ע"ב וחמ"ר, כדי להסתיר את הרוחניות, ומזה בא, שעובר על כל אדם מה שעובר, אבל תכף-

ומיד כשמרגיל את עצמו להסתכל על רוחניות
 חיות אלקותו יתברך, המחיה, מהיה ומקים את כל
 הבריאה כלה, ומתחיל לדבר עמו יתברך בתמימות
 ובפשטות גמורה, על-ידי-זה יתבטלו ממנו כל
 המחיצות המסתירות ממנו את אמתת מציאותו
 יתברך, ויאיר בו רק אור רוחני, שפע דק, ויתענג
 בערבות זיו שכינת עזו יתברך, וזה עקר "תפארת
 האמונה" הקדושה, שמאיר לו כל-כף אורו יתברך,
 עד שאינו רואה משום דבר רק את אמתת מציאותו
 יתברך, אשר אין ערוף לזה.

ד.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר כל מה
 שקורה עמך, הכל בחשבון צדק ממנו יתברך,
 ויש בזה פלאי פלאות וסתרי נסתרות הבורא, כי
 כל מה שאתה צריך לראות ביום הזה, וכן לשמע
 ביום הזה, או מי שצריך לבוא אליך ביום הזה,
 ולהתועד עמך, או שתהיה לך ממנו איזו טובת
 הנאה, או להפוך, חס ושלום — שיהיה לך איזה
 צער ויסורים, הכל משגח על ידו יתברך בהשגחה

פְּרִטִית, וְאִם תִּכְנִיס אֶת עֲצֻמָּךְ בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה
 זו, אֲזוּ כָּל חַיִּיךָ יִשְׁתַּנּוּ לְטוֹבָה, וְזֶה עֵקֶר "תִּפְאֶרֶת
 הָאֲמוּנָה"; אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְהִגִּיעַ אֶל אֲמוּנָה בְּרוּרָה
 וּמְזַכֶּכֶת כְּזוֹ, וְאֲזוּ יִשְׁתַּנֶּה לְגַמְרֵי הֶלֶךְ מִחֲשַׁבְתּוֹ,
 וְיִרְגִישׁ עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, זִיו חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ,
 אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה; אֲשֶׁרִי לוֹ!

ה.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיֵּקָר, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם
 אֵין בֶּן אָדָם שֶׁלֹּא יִסְבֵּל אֵיזָה סִבָּל, אוֹ צַעַר אוֹ
 מִכְאוֹב, אוֹ שֶׁלֹּא יַעֲבֹר עָלָיו אֵיזָה בְּלִבּוֹל הַדַּעַת,
 וְאֵיזוֹ צָרָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהִנָּצֵל מִזֶּה,
 רַק כְּשֶׁמִּפִּיל אֶת עֲצֻמוֹ בְּתוֹךְ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה
 הָעֵקֶר בְּחַיֵּי הָאָדָם, וְרַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ הַזֶּהִיר אֶת אַנְשֵׁי
 שְׁלוֹמֵנוּ, שֶׁיְהִיוּ תָמִיד חֲזָקִים בְּאֲמוּנָה, וּבְכַפְרוֹשׁ
 גְּלָה לָהֶם — מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֲמוּנָה, חַיִּיו חַיִּים,
 וְיָכוֹל לַעֲבֹר אֶת הָעוֹלָם בְּנִקְלָה, וְאֵין טוֹב כְּמוֹ מִדַּת
 הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶהוּ עֵקֶר תִּפְאֶרֶת הָאָדָם בְּזֶה
 הָעוֹלָם, אֲשֶׁרִי לוֹ!

ו.

צריף שתרגיל עצמך, אהובי, אחי היקר,
 להתחזק במדת האמונה הקדושה כל-כף, עד שלא
 תוכל לחיות בלי אמונה, הינו שתהיה כל-כף מסור
 באמונה הקדושה בו יתברך, עד שאפלו נשימה
 אחת לא תוכל לנשם בלי שתרגיש שאתה נושף
 חיות אלקותו יתברך, כי באמת המאמין האמתי,
 יודע בידיעה ברורה, אשר אין שום מציאות בלעדיו
 יתברך כלל, והכל לכל אלקותו יתברך, רק בשביל
 הבחירה והנסיון הלביש עצמו כביכול בלבושים
 אלו שלמראה עינינו: דומם, צומח, חי, מדבר,
 ועל-כן קשה וכבד להשיג אותו יתברך, ובפרטיות
 בגלוי פנים אל פנים, שיאיר לפניו אורו יתברך,
 ועל-כן צריף קדם לחזק עצמו באמונה חזקה
 שכן הוא, הינו שהכל רק לבוש, ואז אם יתמיד
 באמונה ברורה ומזככת זו, אז יזכה להגיע גם
 אל ידיעה מחלטת שכן הוא, ויאיר לו תמיד אורו
 יתברך כשמש בצהרים; אשרי מי שאינו מטעה
 את עצמו בזה; אשרי לו!

.ז

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי תפארת האדם היא האמונה הקדושה, כי המאמין האמתי בו יתברך חי חיים נעימים ומישבים עד מאד, ואין הוא מתפעל מכל הצרות והיסורים, הקטנות והדחקות, שעוברים עליו, כי הוא יודע, שהכל ממנו יתברך, כדי לנסות אותו לראות להיכן יפנה בעת צרתו, ומי שמכניס בעצמו את אמתת מציאותו יתברך, הוא תמיד מישב בדעתו, ואינו מפחד משום ברעה שבעולם, וחי חיים מתקים, חיים שקטים, ואז הכל אוהבים אותו, כי בני אדם אוהבים איש שהוא סבלן גדול בטבעו, וזה עקר תפארתו של בר ישראל — שהוא חזק באמונה כל-כך, עד ששום דבר לא מפילו, ומכל שכן שלא מפחידו, כי הוא יודע ועד, אשר בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם מסתתר, ועל-כן הוא מחפש אחריו יתברך, עד שזוכה למצאו כביכול, ומאיר לו אורו יתברך בגלוי רב; אשרי לו!

ח.

רֵאָה לְהַכְנִיֵס אֶת עֲצֻמָּךְ בְּכֹל יוֹם מִחֻדָּשׁ בְּתוֹךְ
 מִדַּת הַמְּלָכוּת — לְקַבֵּל עַל עֲצֻמָּךְ עַל מְלָכוּתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר "תּפֿאַרַת הָאֱמוּנָה", כִּי
 הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הִיא יְסוּד כָּל הַיְהוּדוּת וְיִסוּד
 כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ, כִּי בְּלִי אֱמוּנָה הָאָדָם אָבוּד
 לְגַמְרֵי, מַה שְּׂאִין בֵּן כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּק אֶת עֲצֻמוֹ
 אֶל הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אָז מֵאִיר לוֹ הַכֹּל, וְזוֹכֵה
 לְכָל הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעֵקֶר "תּפֿאַרַת
 הָאֱמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה, בְּשַׁעַה שְׁזָה בָּא לְיָדֵי בְּטוּי
 בְּתוֹךְ דְּבוּרֵי פִּיּוֹ — הֵן שְׂמַדְבֵּר עִם כָּל מִיּוֹדְעֵיו
 וּמְכַרְיוֹ דְּבוּרֵי אֱמוּנָה, וְהֵן שְׂמַדְבֵּר תָּמִיד עִמוֹ
 יִתְבָּרֵךְ וּמְסַפֵּר לְפָנָיו אֶת כָּל לְבוֹ וְכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר
 עָלָיו, כְּמוֹ שְׂמַדְבֵּר וּמְסַפֵּר לְבָשׂוֹר וְדָם, אֲשֶׁר זֶה
 עוֹלָה עַל הַכֹּל.

ט.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אָהוּבִי, אַחֵי הַיִּקָּר, כִּי עֵקֶר
 הַנַּעַם, הָעֲרָבוּת, הַזִּיּוֹ וְהַחִיּוּת שֶׁל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי

בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא רַק מִדַּת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה
 עֵקֶר תְּפָאֶרֶת יִשְׂרָאֵל — כְּשֶׁהֵם זוֹכִים לְסַלֵּק דַּעְתָּם
 לְגַמְרֵי, וּמְחַזְקִים עֲצָמָם בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 אֲשֶׁר מִי שְׂזוּכָה לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת אִישׁ
 תָּם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים, וְזוּכָה לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבָּרֵךְ
 בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה, וְיוֹדֵעַ וּמְאֱמִין, שֶׁהַכֹּל
 לְכֹל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הוּא, וְאֵין שׁוֹם טַבֵּעַ וּמְקַרָּה
 וּמִזֵּל כָּלֵל, אֲזוּ דִיקָא עַל-יַדֵּי יְדִיעוֹת אֵלוֹ, מְרַגֵּישׁ
 כָּל מִינֵי נֵעָם, זִיו וְחַיּוּת בְּנִפְשׁוֹ, וְזוּכָה לְמַתִּיקוֹת
 כְּדָבָשׁ מִמֶּשׁ בְּחַיּוֹ, כִּי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הִיא
 יְסוּד כָּל הַיְהוּדוֹת, וְאֵף שֶׁכֹּל אֶחָד יוֹדֵעַ זֹאת,
 עִם כָּל זֹאת כְּפִי הִרְיָדוֹת וְהַנְּפִילוֹת, הַקְּטָנוֹת
 וְחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, שְׁעוֹבְרוֹת עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִכָּל מִינֵי מַשְׁבָּרִים וְגָלִים, שְׁעוֹבְרִים
 עָלָיו, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה הוּא שׁוֹכַח מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, עִם
 כָּל זֹאת מִנְחַת הַחֻבָּה עַל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל לְחֹזֵר
 וּלְשֹׁנֵן לְעֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְשָׁעָה
 מִחֻדָּשׁ אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו
 יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִיקָא יִגִּיעַ לְנַעֲיֵמוֹת,
 לְזִיו וְלְדַבְּקוֹת כְּזוֹ, שֶׁלֹּא שְׁעַר וְתֹאֵר בְּדַעְתּוֹ
 כָּלֵל; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם
 בְּ"תְפָאֶרֶת הָאֱמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה, וְאֲזוּ טוֹב לוֹ תָּמִיד.

י.

צריך שתדע אהובי, אחי היקר, כי אמונה בו
 יתברך, זה עקר תפארת האדם, וככל שהאדם זוכה
 להכניס את עצמו יותר בתוך האמונה הקדושה,
 זה עקר תפארתו, ולמעלה בעולמות העליונים
 מתפארים מאד עם אדם גם ומגשם, חמר קרוץ וכו',
 אשר מסתובב בזה העולם המלא קלפות והסתרות,
 חשך ומניעות, המסתירים, מכסים ומונעים את
 האדם להשיג את אמתת מציאותו יתברך, וכשאדם
 מתגבר ומחזק עצמו על אף כל ירידותיו ונפילותיו,
 ומכניס עצמו בתוך האמונה הקדושה, וצופה
 ומביט רק אליו יתברך, אשר הוא אין סוף ואין
 תכלית, זהו עקר תפארתו בכל העולמות, ודבר
 זה לא יוכל שום מלאך ושום שרף להראות, וזהו
 עקר תפארת האדם יותר מכל המלאכים, ועל-כן
 אף שאפה יודע שנפלת במקום חשך, וחטאת בכל
 מיני חטאים שבעולם, ואפה משחת גדול, פגום
 בכל איבריך, עם כל זאת עליך לדעת — אם אפה
 תשוב בתשובה אמתית, ותכניס את עצמך באמונה
 פשוטה בו יתברך, ותמיד תזכיר לעצמך, אשר

הוא יתברך מחיה, מהיה ומקים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם רק לבושים לגבי אלקותו יתברך, והוא יתברך מסתתר ומתכסה כביכול בתוך הבריאה כלה, ותכניס את עצמה בזה מאד מאד, וכל מחשבתך תהיה רק בזה, עד שעל כל פסיעה ופסיעה תרגיש אלקותו יתברך, ומכל מה שאתה רואה, שומע ומרגיש, אינך רואה, שומע ומרגיש רק את אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה תזכה שיכפר לך הקדוש-ברוך-הוא על הכל, ובלבד שתהיה חזק ואמיץ באמונה הקדושה בו יתברך בתמימות ובפשיטות גדולה, אשר זוהי תפארת האדם יותר מכל המלאכים והשופים והאופנים וחיות הקדש; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ותמיד מחזק עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, וצופה ומביט רק אליו יתברך; אשרי לו בזה, ואשרי לו בבא, וכרוזין עלאין יוצאים בכל יום בכל העולם; אשרי האדם שחזק באמונה בו יתברך, כי האמונה היא הדבקות בו יתברך.

יא.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי בזה העולם אין לו לאדם שום בריה שתבין אותו, ומכל שכן שתוכל לעזר לו, כי אם הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, הינו שירגיל את עצמו לצייר בדעתו כאלו הכל לכל אור גדול ונורא, אש אוכלה, והוא עומד בתוך האור והאש, ונכלל לגמרי בו, ועל-ידי-זה יזכה שתזדכך נשמתו בזכוה רב, כי ככל שהאדם מצייר בדעתו יותר אמתת מציאותו יתברך, ואיך שהוא יתברך מסובב אותו, על-ידי-זה נכלל בו ביותר, וזה עוזר לו להזדכך יותר מכל מיני תעניות וסגופים, וכשזוכה לזכוה הנפש, אזי מתגלה אליו נשמתו, והיא מלמדת אותו דרכי הוי"ה ברוך הוא, ואיך לשוב אליו יתברך, וכן נתגלים לפניו רזין וסתרי נסתרות, פלאי פלאות; אשרי מי שמדבק עצמו בו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ואז לרב טוב הצפון והגנוז יזכה; אשרי לו!

יב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם
תְּכֵלִית אַחֲרֵת בְּזֶה הָעוֹלָם, רַק הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה
— לֵידַע אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְתַמִּיד יִצְיֵר
בְּדַעְתּוֹ, אֲשֶׁר רַק הוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא, וְאֵין בְּלַעְדָּיו
יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא כָּלֵל, וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם
לְבוּשׁוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּבִיכּוֹל, וְכִשְׂיִזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל בְּכָל
דְּבָר, מֵה שֶׁתַּחַת הַלְבוּשׁ, אִזּוּ יִבִּין וְיִשְׁפִּיל סִתְרֵי
נִסְתָּרוֹת, פְּלֵאֵי פְלֵאוֹת, וְיִרְגִּישׁ אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ עַל
כָּל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה, וְעַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל, וְיִהְיֶה
מְלַמֵּד בְּנִסִּים נִגְלִים, כִּי כְּשֶׁאָדָם מְבַטֵּל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי
אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ, וּמְדַבֵּיק מִחֲשֻׁבְתּוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמְבַטֵּל
אֶת רְצוֹנוֹ לְגַמְרֵי אֶל רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי הַכֹּל מִתְהַפֵּף
לְהִיּוֹת כְּרְצוֹנוֹ, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ
וְחִפְצוֹ; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזוֹכֶה לְבַטֵּל אֶת כָּל יִשׁוּתוֹ וְאֶת
כָּל מַהוּתוֹ וּמְצִיאוּתוֹ אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ, וְאִזּוּ יִרְאֶה פְּלֵאֵי
פְּלֵאוֹת שֶׁיַּעֲשֶׂה עִמּוֹ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכְרוּזִין
יּוֹצְאִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: אֲשֶׁרֵי הֵבֵן שְׁאֲבִיו עוֹשֶׂה
לוֹ רְצוֹנוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּפֹא!

יג.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר אתה נמצא בידו יתברך, ועל-כן מה לך לדאג איזו דאגה, כי בודאי מה שעובר עליך יש בזה פונה עמקה ממנו יתברך, ורוצה להוציא על ידך פונה עמקה בבריאת העולם, כי כל בר ישראל יש לו חלק אלוך ממעל ממש, והוא יתברך מוציא על ידו מהכח אל הפעל חלק מחלקי הבריאה כלה, ודבר זה נעלם ונסתר מעין כל חי, ואפלו מהאדם עצמו הכל נעלם ונסתר — מה תכלית פונת בריאתו בזה העולם; ועל-כן מה ולמה לך לפל בכל פעם בדאגות ובחלישות הדעת, ראה לדבק עצמך בו יתברך, ותדע, כי הוא יתברך בודאי יוציא על ידך מהכח אל הפעל ענייך, ולבסוף תראה ותשכיל ותבין, אשר כל מה שנדמה לך עכשו לרע, היתה בזה טובה גדולה עד מאד, כי כלל זה תנקט בידיך — אשר אין רע יוצא מן השמים, ובודאי הכל לטובה, ואף שעכשו אין מבינים את זה, אבל הטוב גנוז בתוך הרע והחשך.

יד.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר בזה העולם הכל בחשבון גדול — כל מה שנאָרע עם האדם וכל פסיעה ופסיעה שהוא צריך לפסע וללכת, הכל משגח ממנו יתברך, ועל-כן אין לך מה להשבר, כשאתה מכרח לבוא לאיזה מקום, או לבטל שם הרבה זמן, כי בודאי יש לך מה לתקן שם, ואם תלמד שם תורה, או תקיים שם איזו מצוה, או תדבר שם איזה דבור עמו יתברך, אין לתאר ואין לשער את גדל השעשועים שתגרום, ואם היה האדם יודע את כל עניניו בפרטי פרטיות, אזי אף פעם לא היה נשבר משום דבר, והיה שש ושמח על חלקו.

טו.

צריך שתכניס את עצמך, אהובי, אחי היקר, בתוך האמונה הקדושה, ועל-ידי-זה יתהפכו לך כל חייך לגמרי מהקצה אל הקצה, ותוכל לטעם ערבות, ידידות, חיות העולם הבא בעולם הזה

ממש, כי האמונה הקדושה היא שרש לכל הקדשות, ומי שחזק באמונה, אף שבתחלה יעבר עליו מה שיעבר, כי — רגליה יורדות מות, כי האמונה שיהיא המלכות, יורדת ומסתובבת בעולם הזה, וסמוכה לחיצונים, ועל-כן בתחלה קשה וכבד עד מאד, כי האמונות הפוזבות נאחזות בו, ונכנסים בו ספקות וקשיות עליו יתברך, ומתעקם לבבו ודעתו, אבל אם הוא חזק ואמיץ באמונה פשוטה עד מאד, אז סוף כל סוף עובר על הכל, וטועם ומרגיש ערבות, נעימות, ידידות חיי העולם הבא בעולם הזה, ואין לה עוד אדם יותר מאשר ממנו, כי האמונה זה עקר תפארת ישראל.

טז.

ראה, אהובי, אחי היקר, להרגיל את עצמך לדון את כל בר ישראל לכף זכות, כי מה אתה יודע מה שעובר עליו?! ואל כל זה תזכה דיקא על-ידי מדת האמונה הקדושה, כי ככל שתמשיך על עצמך יותר את האמונה הקדושה, כמו-כן כבר תסתפל על כל בר ישראל בעינים אחרות, ותדון

את כלם לכף זכות תמיד, כי ידוע תדע, אשר הוא יתברך מסתתר אצל כל בר ישראל, ויש לו שליחות מיוחדת להוציא מהכח אל הפעל בזה העולם, ועל-כן מה ולמה לך לדון לכף חובה את זלתיך?! תאמר לעצמך תמיד — יהיה לו את אשר לו, ואני אמשיך עצמי אליו יתברך, כפי בחינתי, ואז אם תלך בדרך זו, אזי תלך בזה העולם לבטח, ותהיה מישב בדעתך, ואף פעם לא תכעס ולא תקפיד על זלתיך, כי הלא לפי דעת האמת והאמונה, אף אחד אינו נכנס בתחומך, ואינו יכול לעשות לך שום דבר, כי הלא אתה רק בידו יתברך.

יז.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר בזה העולם, שום ברירה אינה חייבת לך פלוס, ועל-כן מה ולמה לך להתרעם תמיד על זלתיך?! ראה רק לברח אליו יתברך, ותכניס את עצמך בתוך מדת האמונה הקדושה, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ואז דיקא לא תפחד ולא תירא משום ברירה

שבעולם, כי מה יעשה לך אדם בלעדי רשותו
 יתברך?! וזה עקר "תפארת האמונה" הקדושה
 — שתדע ותבין היטב, אשר כל מי שצריך אותך
 וכל מי ששייך לשרש נשמתך, ההכרח שיבוא אליך,
 כדי להשיג את מבקשו, מה שאין בן כל מי שאינו
 שייך אליך, אזי ממילא לא יבוא אליך, ולכן מה
 לך להתבלבל מאחרים בכל מיני בלבולים, הדבק
 עצמך רק בו יתברך, ואז תתענג על רב שלום.

יח.

ראה, אהובי, אחי היקר, לחזק את עצמך
 באמונה פשוטה בו יתברך, ואז שום דבר לא
 יוכל להפילה, כי על-פי-רוב כל הנפילות והירידות,
 הקטנות וחלישות הדעת, שעוברים על כל אדם
 הם רק כשנכבית אצלו האמונה הקדושה, שאז רע
 ומר לו מאד, ואינו מוצא את מקומו, מה שאין בן
 כשמכניס בדעתו את אמתת מציאותו יתברך, אזי
 מאיר בו אור כזה, ששום ברירה לא יכולה להפילו
 בשום פנים ואופן, כי האמונה הקדושה היא יסוד
 הכל; אשרי מי שחזק באמונה פשוטה.

יט.

צריך שתחזיק עצמך, אהובי, אחי היקר, אפלול בתוך הקטנות והדחקות שלך, ותבטל עצמך לגמרי אליו יתברך, וככל שעוברת עליך מרירות, כמו-כן תזכה לברח יותר אליו יתברך, ותהיה נעשה בטל ומבטל באין סוף ברוך-הוא, ותהיה אין ממש, אז דיקא תאיר עליך ערבות, נעימות, זיו שכינת עזו יתברך, ועל-כן בשעה שעובר עליך מה שעובר, ראה אז לברח רק אליו יתברך, והכל יעבר מעליך.

כ.

ראה להכניס בעצמך, אהובי, אחי היקר, את האמונה הקדושה, באפן כזה, עד שלא תוכל לעשות שום דבר קדם שתתיעץ עמו יתברך, כמו שבגשמיות — אדם שיש לו חבר או רע טוב, אינו עושה שום דבר בלי שיתיעץ עמו, וכמו שהבעל מתיעץ עם אשתו, והבן עם אביו, כמו-כן ויותר מכן אתה צריך להרגיל את עצמך להדבק בו יתברך, ותציר תמיד בדעתך, אשר אין שום

מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה, מהנה ומקים את כל הבריאה כלה, ואתה נמצא רק בידו יתברך, וכל מעשיך ומחשבותיך ודבוריך, הכל יש בזה רצונו יתברך, ואז כפי שתכנים בעצמך אמונה פשוטה זו, כמו-כן תהיה רגיל בכל דבר לדבר רק עמו יתברך, ותתיעץ בכל דבר רק עמו יתברך, וככה תחיה חיים נעימים, חיים רוחניים, ותמיד תרגיש את אמת מציאותו יתברך, אשר מלנה אותך, ותחיה בעולם הזה כדרגמת העולם הבא ממש, אשר אין לך עוד טוב מחיים פאלו, ובזה תלוייה כל מדרגת הצדיקים הגדולים, כל אחד כפי בחינתו וענינו, עבודתו וטרחתו בעבודת השם יתברך, כמו-כן זוכה להגיע אל מדרגת גלוי עצם אלקותו יתברך בהתגלות כזו, עד שאינו יכול לעשות שום דבר בלי אמונה, בלי תפלה, בלי שיחה בינו לבין קונו, כל-כך מקשרים הצדיקים עמו יתברך; אשריהם ואשרי דבקהם, יהיה חלקנו בחלקם!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

